

електронні засоби навчання дозволяють формувати звіт з окремих лабораторних робіт з подальшим його друком.

Для контролю знань при дистанційному навчанні я, в основному, використовую тестовий контроль знань та он-лайн - тестування – тесторіум. Тесторіум - це безкоштовна система по створенню тестів та проведення тестування, призначена для викладачів і студентів будь-яких навчальних закладів. Основна мета цієї системи – полегшити роботу викладача та надати студентам можливість самостійно перевірити свої знання.

Отже, технологія дистанційної освіти має можливість змінити парадигму освіти для студентів з обмеженими можливостями. Швидкий розвиток ІКТ прискорює процес розвитку і сприяє створенню нових можливостей для навчання цієї вразливої групи студентів. Використання інтерактивних технологій під час створення дистанційних курсів, дає можливість створити ситуацію успіху для всіх студентів не залежно від їх функціональних обмежень.

Література:

1. Левчук Л. В., Ковальчук В. І. Особливості дистанційного навчання в США: Молодий вчений» // № 5 (45) травень, 2017. С. 46.
2. Олійник О. В. Комунікативні особливості інформаційних технологій навчання студентів // Культура та інформаційне суспільство ХХІ ст.: матеріали міжнар. наук.-теор. конф. молодих учених / Харк. держ. акад. культури. Харків: ХДАК, 2008. С. 26.
3. Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами: зб. наук. праць. № 6(8). Київ: Університет «Україна», 2009. С 22.

Шевченко Ю. В.

*практичний психолог ЗДО «Веселка»
м. Обухів, Україна*

НАВЧАННЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНІМИ ПОТРЕБАМИ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Статистика свідчить, що кількість дітей з відхиленнями у розвитку поступово збільшується. Так, за даними Європейської академії дитячої інвалідності, у будь-якій країні світу 2–3% усіх дітей – це діти-інваліди, ще 10-20% – діти, які не мають ознак інвалідності, але підлягають постійному медико-педагогічному супроводу.

Статистика Міністерства охорони здоров'я України констатує, що в Україні дітей з інвалідністю близько 160 тисяч, зокрема з патологією нервової системи, до яких належать і діти з ДЦП, – близько 100 тисяч [1, с.128]. Постає запитання – хто і яким чином навчатиме таких дітей? Перед батьками хворого малюка стоїть непростий вибір: школа-інтернат чи навчання вдома? Це «вибір без вибору», адже необхідно визначити подальший шлях розпитку, режим і життєвий уклад своєї дитини та сім'ї. Від того, де буде знаходитись дитина більшу частину часу (вдома з мамою чи в навчальному закладі), залежить рівень її подальшого розвитку.

Як відомо, ефективна адаптація та інтеграція дітей, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку до суспільства неможливі без здобуття ними повноцінної дошкільної, шкільної та позашкільної освіти.

На сьогодні для забезпечення навчання, виховання, надання корекційної допомоги дітям з особливими освітніми потребами в Україні функціонує система спеціальної освіти: спеціальні дошкільні навчальні заклади, дошкільні групи і спеціальні класи, навчально-реабілітаційні центри та школи-інтернати, а також індивідуальна та інклюзивна форми навчання.

Рухаючись в напрямку європейської інтеграції та роблячи поступові кроки у реформуванні вітчизняної системи спеціальної освіти, а також виходячи з інтересів родин таких дітей, 1 жовтня 2010 року Міністерством освіти і науки України було затверджено Концепцію розвитку інклюзивної освіти. У Концепції визначено, що інклюзивне навчання – це комплексний процес забезпечення рівного доступу до якісної освіти дітям з особливими освітніми потребами шляхом організації їх навчання у загальноосвітніх навчальних закладах на основі застосування особистісно-орієнтованих методів навчання та виховання, з урахуванням індивідуальних особливостей навчально-пізнавальної діяльності таких дітей [1, с.98].

Нині постала проблема перед педагогами загальноосвітніх навчальних закладів, до яких в групи та класи прийшли діти з особливими освітніми потребами. Адже дитина з особливими освітніми потребами – це не просто дитина, яка не встигає у навчальній діяльності за відносно здоровими однолітками. Кожна з них – це окремий, незвичний, ще не зовсім пізнаний світ.

Дошкільна освіта дітей з особливими освітніми потребами сприяє розвитку та формуванню їх особистості, забезпечує соціально-психологічну реабілітацію та адаптацію шляхом спеціально організованого навчально-виховного процесу у комплексі з корекційно-розвитковою та лікувально-оздоровчою роботою, готує їх до навчання у школі та адаптації до соціума. Законами України «Про дошкільну освіту», «Про реабілітацію інвалідів в Україні» дітям, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку, за рахунок держави гарантовано право на здобуття дошкільної освіти в державних та комунальних дошкільних навчальних закладах із гнучким режимом роботи, їх утримання, забезпечення технічними та іншими засобами

реабілітації, орієнтації та сприйняття інформації, іншими засобами індивідуальної корекції [3, с. 176].

Найбільш ефективною і поширеною формою навчання дітей з особливими освітніми потребами на даний момент є спеціальні загальноосвітні школи-інтернати та навчально-реабілітаційні центри, у яких створено найкращі умови корекційно-орієнтованого навчально-виховного, лікувально-відновного, реабілітаційного процесів, що сприяє послабленню або виправленню порушень розвитку дитини та максимальному використанню її збережених можливостей. Діяльність зазначених закладів не обмежується лише навчально-виховним процесом. Тепер це ще й координаційно-методичні центри для вчителів, які навчають дітей за корекційними програмами на індивідуальній формі навчання та в «інклюзивних» класах [2, с. 21].

Звичайно, універсального рецепту, як працювати з дітьми з особливими потребами, не існує. Кожного дня це нові, часто неочікувані завдання перед педагогами, саме тому вони повинні бути терплячими та винахідливими, адже такі діти часто просто не мають досвіду спілкування з людьми, які не належать до членів їхніх родин. Вони не вміють товаришувати, співпереживати, допомагати та співпрацювати з іншими, їм важко поділитися своїми емоціями та побажаннями. Виходячи з цього, перше і найголовніше завдання, яке стоїть перед вчителями, які працюють з дітьми з особливими освітніми потребами – це спочатку соціалізувати, а потім уже чогось навчати своїх вихованців.

Література:

1. Інклюзивна школа: особливості організації та управління : Навчально-методичний посібник // Кол. авторів: Колупаєва А. А, Софій Н. З., Найда Ю. М. та ін. За заг. ред. Даниленко Л. І. / Київ: ФОП Парашин І. С., 2010. С. 98, 128.
2. Саламанская декларация. Рамки действий по образованию лиц с особыми потребностями, принятые Всемирной конференцией по образованию лиц с особыми потребностями : доступ и качество. Саламанка. Испания, 7-10 июня 1994 г. Київ, 2000. С. 21.
3. Специальная педагогика : учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений // Л. И. Аксеонова, Б. А. Архипов, Л. И. Беякова и др.; под ред. Н. М. Назаровой / Москва : Изд. центр «Академия», 2001. С. 176.

